

BÒLIT

MAPASONOR + DOMÈNEC

► **Bòlit, Centre d'Art Contemporani de Girona.** Bòlit, La Rambla, Sala Fidel Aguilar. **📅 Fins al 7 de gener.** Diari de 9 a 19 h. Dissabtes de 9 a 14 h i de 15 a 20 h. Diumenges de 9 a 14 h.

■ *Jerusalem ID* és un projecte de Mapasonor + Domènec on es visualitza la ciutat de Jerusalem com a laboratori de «violència suspesa». En els conflictes se'ns sol mostrar la violència de manera «espectacular». La violència suspesa, a diferència de l'espectacular, és silenciosa i no es veu, però afecta radicalment el cent per cent de la població palestina i impedeix el desenvolupament normal de la seva vida. A Jerusalem Est (la part palestina), l'Estat d'Israel desenvolupa un catàleg de sofisticades estratègies de violència suspesa que formen els continguts d'aquesta exposició, des de la complexitat dels

plans urbanístics fins a la humiliació usant el fet identitari àrab. Un exemple d'aquesta violència suspesa és el Jerusalem ID, el document d'identitat de la població autòctona palestina que des de fa centenars d'anys habita la ciutat: és només un permís de residència que pot ser revocat en qualsevol moment i impedeix l'exercici d'una ciutadania amb drets. Ariella Azoulay i Adi Ophir han inspirat el tema d'aquesta exposició amb el text *La cua del monstre*: «Una acció és violenta fins i tot quan se suspèn l'erupció de força física. La violència sempre ocorre en la interacció entre l'espectacularitat de l'esclat i la suspensió, i la seva eficàcia depèn del fet que es mantingui la distància entre els dos extrems. Des de l'inici de la segona Intifada, l'ocupació israeliana s'ha caracteritzat per un precari equilibri entre la violència espectacular i la suspesa».

E. CAMPS

A. SERRA

ALBERT SERRA

► **Espai Eat Art - Lluís Vilà, Banyoles.** Plaça Major, 33. **📅 Del 3 de novembre al 2 de desembre.** Dimecres de 10.30 a 13.30 h. Dijous i divendres de 16.30 a 20.30 h. Dissabtes d'11 a 14 h i de 16.30 a 20.30 h.

■ La gènesi de la vídeo-instal·lació que es pot veure a l'Espai Eat Art de la Fundació Lluís Coromina no va ser senzilla. L'antecedent immediat cal cercar-lo en les imatges que l'artista va rodar en una performance que li va encarregar la Galeria Graça Brandao de Lisboa a principis d'any: representen la idea original de la pel·lícula *La mort de Lluís XIV*, que en un primer moment s'havia de dur a terme com a performance al Museu Pompidou de París, l'artista va demanar al seu actor fetiche Lluís Serra que escenifiqués durant set dies la lenta agonia del monarca francès. E. CAMPS

ROSAVICTÒRIA

ROSAVICTÒRIA

► **Can Gustà, Bàscara.** Carrer de Girona (N-II), 24. **📅 Fins al 26 de novembre.** Diumenges d'11.30 a 13.30 h. Tancat de dilluns a dissabte.

■ El títol podria resultar desconcertant sinó fos per la claredat argumental amb la que l'artista destil·la el seu treball: «*Una ànima, dos cervells*» expliquen els responsables de la mostra-, s'articula en tres àmbits: la figura, l'abstracció i els paisatges de l'ànima. Tres àmbits que, a banda del que el seu nom indica, s'eixamplen i interaccionen. Però que són, per sobre de tot, la plasmació en imatges de la pròpia intensitat emocional». El resultat, com no podria ser de cap altra manera, és un viatge plàstic on l'element motor és la subjectivitat de l'artista i l'experiència vital. E. CAMPS

DOLZ

VÍCTOR DOLZ

► **Can Mario, Palafrugell.** Plaça de Can Mario, 7. **📅 Del 10 de juny al 26 de novembre.** De dimarts a diumenge i festius d'11 a 13.30 h i de 17.30 a 20.30 h.

■ Víctor Dolz (Begur, 1945) presenta *Resolució extrema. Homenatge al meu amic Dídac García* a la Sala Empordà del Museu Can Mario. La proposta consisteix en un tríptic que emergeix de l'ombra homenajant el retrat, gènere que l'artista persegueix i desenvolupa des dels seus inicis. La seva pintura es caracteritza per tenir un llenguatge enèrgic, expressionista i brutal que sovint voreja la incommutat. El retrat pertorbador, sense màscares ni filtres, esdevé primordial en l'acte creatiu de Dolz, que retrata de manera quasi obsessiva uns mateixos personatges al llarg dels anys. Li agrada pintar tríptics i sèries d'una mateixa persona per tal d'explorar-ne l'interior. E. CAMPS

FURRIOLS

JOAN FURRIOLS

► **Can Mario, Palafrugell.** Plaça de Can Mario, 7. **📅 Del 10 de juny al 26 de novembre.** De dimarts a diumenge i festius d'11 a 13.30 h i de 17.30 a 20.30 h.

■ Furriols és autor de ferma trajectòria, un artista constant, amb una producció inintermitent que sovint s'ha mantingut allunyada dels circuits més oficials de l'art. Per aquest motiu, la seva obra és íntima i lúcida, sempre connectada amb la voluntat creadora i aliena a la comercialitat de l'art. Aquest fet esdevé fonamental a l'hora d'entendre l'evolució de les seves peces les quals destaquen per una sensibilitat extrema, sempre lliures i traçant passos fermes cap a un conceptualisme íntim i segur. «Silenci» proposa un recorregut a través d'una fructífera trajectòria artística iniciada als anys 50 i que es perllonga fins als nostres dies. E. CAMPS

BLANES ► L'ARCADA ACULL UNA SELECCIÓ DELS DARRERS TREBALLS DE NARCÍS GIRONELL, UN AUTOR SERIÓS QUE BATEGA SOTA LES APARENCES

El desig i la culpa

L'autor

► Narcís Gironell (Beuda, 1969) és l'autor d'un corpus pictòric marcat per la seva «perversa ingenuïtat» però que, a més, des d'un punt de vista iconogràfic, opera un gir de tipus apropiacionista: els seus personatges han estat extrets directament del magma visual en el que vivim immersos.

NARCÍS GIRONELL

► **Galeria d'Art l'Arcada, Blanes.** Pas-seig de Dintre, 11. **📅 Del 10 de novembre al 7 de desembre.** Diari de 17.30 a 20.30 h. Dissabtes d'11 a 13 h i de 17.30 a 20.30 h. Festius tancat.

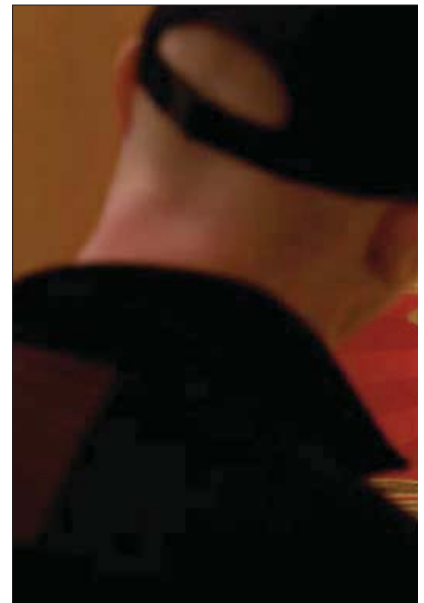
EUDALD CAMPS

■ L'interès d'una imatge és directament proporcional a la quantitat de mons que pot insinuar, al nombre de registres, de lectures, que és capaç de suscitar; una imatge «interessant» seria, per tant, alguna cosa molt diferent a allò que hom, d'entrada, creu estar contemplant: el miratge de l'objectivitat es dissol lentament gràcies al treball aplicat d'una mirada encarregada de cercar rastres, d'inventar camins per retornar a l'aparença allò que conté d'essencial. Una imatge (sigui quina sigui la seva naturalesa formal, la seva gènesi) sempre és la metàfora d'un invisible. La paradoxa només existeix per qui encara cregui que la imatge és innocent, que és superfície o pura representació, simple enregistrament d'un referent que, per a nosaltres, és de naturalesa es-

pectral. Res més allunyat de la proposta de Narcís Gironell: les seves imatges utilitzen la innocència com a primer filtre per amagar la sensibilitat culpable d'un món construït a partir d'un somni voluble; es tracta d'un miratge de regust pop però sobretot adolescent (en un sentit ampli del terme), d'una època en la qual tota possibilitat s'emmiralla en ella mateixa al mateix temps que sobreviu, precàriament, als riscos que l'erosió en la crua i dura realitat, per exemple).

Félix de Azúa, al pròleg de la mítica *Manon Lescaut* de l'Abat Prévost (títol, precisament, *La sensibilitat culpable*) escrivia: «La fascinació que, des de la seva aparició, ha exercit aquesta novel·leta sobre milers de lectors es deu, entre moltes altres raons, a aquesta llunyana proximitat o intimitat distanciada que ens permet veure al detall allò que la noia té de més epidèrmic, a l'hora que ens mantenen separats i amb perspectiva. Dit sense embuts: estem practicant el voyeurisme més desvergonyit» o un tipus de mirada que «penetra en allò

més secret sense encegar-se amb la proximitat»; per tant, la femme fatale (en el cas de Prévost, una càndida adolescent de setze anys) existeix justament per tot allò que desconeixem d'ella, tot allò que només la seva imatge és capaç d'insinuar. Que la Manon adolescent, malgrat l'anacronisme, podria ser un personat-

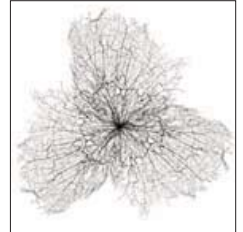
ÁLVARO SÁNCHEZ

PASIEKA

MONTULL

COL-LECTIVA

► **Palau Solterra, Torroella de Montgrí.** Carrer de l'Església, 10
📅 **Fins al 26 de novembre.** Horari: www.fundaciovilacasas.com

■ Quina és la tònica dominant a la darrera edició del Premi de Fotografia organitzat per la Fundació Vila Casas? Deixant de banda alguna excepció purament testimonial, el gruix dels treballs seleccionats (guanyador inclòs) aposta pel registre líric i per un formalisme que, avui, resulta escolàstic. Una altra característica abastament compartida és la presència constant, però indirecte, de l'element humà: la presència dels cossos se substitueix per les seves empremtes, pels rastres que la vida deixa en un paisatge del qual s'hauria escindit. Ens referim, per cert, a una «fractura» originada en els mateixos al·lors de la civilització que només comprendrem si, amb indiferència del grau de convenciment, acceptem separar «el món dels humans»

(artificiós o inautèntic) d'una natura primigènia i, per a molts, pràcticament divinitat. Expliquem això per situar l'espectador en una perspectiva post-romàntica que ve de lluny i que perviu, per dir-ho d'alguna manera, al marge de l'actualitat del món. L'obra guanyadora (*Rocket*, d'Álvaro Sánchez) ens regala l'exemple perfecte: una atracció infantil abandonada en forma de coet ens recorda que, en el fons, la nostra presència al planeta és accidental (com volubles són els nostres somnis de conquesta de l'univers). La proliferació de treballs on la runa i l'acció del temps afecten la nostra presència en el paisatge pot ser llegida en aquests mateixos termes: *Finca Güell* de Joan Pla, *La piel que habitamos* de David Latorre, *[Re]velat* de Jordi Comas o *Casas de arena* d'Alberto Cob, comparteixen una mirada nostàlgica on la fotografia renuncia a la instantània a canvi del plegament atemporal. **E. CAMPS**

SIMON PASIEKA I N. POUYANDEH

► **Espai d'Art Àcentmètres-ducentredumonde, Perpinyà.** Avda. de la Grande Bretagne, 3. 📅 **Del 14 d'octubre al 20 de desembre.** Tots els dies de 14 a 18 h.

■ La presentació dels treballs de Nazanin Pouyandeh i de Simon Pasieka encaixa perfectament en els plantejaments d'un Centre especialment atent a la pintura: la iraniana i l'alemany (ambdós viuen i treballen a París) vindrien a ser magnífics exponents d'una plàstica genuïna actual que malda per re-pensar-se en un context de saturació visual com ara el nostre. D'això es tracta: la complexa relació d'aquests artistes amb la pintura (salvant les evidents distàncies) recorda a la dels estoics amb la natura (per fer servir una comparació inventada per Richard Wolheim). **E. CAMPS**

QUIM COROMINAS

► **L'aparador 22, Girona.** Carrer Hortes (passatge) 📅 **A partir del 3 de novembre.** Horaris de la Llibreria 22.

■ «Kalidoscopi», és un projecte al voltant d'un dels joguets més populars relacionats amb els efectes «òptics». És un aparell que en forma de tub, conté en el seu interior tres miralls reflectors que formen un prisma triangular. La llum que entra, pel costat oposat per on mirem, permet veure les múltiples peces de colors i formes diferents del seu interior. Un joc multicolor que de forma aleatòria es combina i multiplica als miralls. A cada gir que fem del tub podem veure com tot es transforma i apareixen noves combinacions. En Quim Corominas (Sarrià de Ter, 1951) juga amb aquesta idea per a transformar l'aparador en la forma inversa del joguet. **E. CAMPS**

ELENA MONTULL

► **Galeria d'Art El Claustre, Girona.** Carrer Nou, 10. 📅 **Fins al 2 de desembre.** Horaris: www.elclaustre.com

■ Elena Montull (Fraga, 1976) és una pintora que ens apropa a la soledat de la figura i a la seva relació amb l'entorn: «En les seves teles –explica Maria Bacells– hi apareixen sovint figures femenines que no ensenyen directament el rostre, estan d'esquena o estan reflectides a través d'un vidre, d'un mirall. L'ambient urbà en el que es mouen els hi és aliè i les parets de la seva llar són una barreira vers l'exterior que es copsa a través de la finestra o d'unes sabates de taló abandonades». En aquest sentit, «Les seves teles descriuen la dualitat entre la fragilitat humana i el món que la circumda des d'una figuració on es demostra un domini de la línia i el color», conclou Bacells. **E. CAMPS**

MAYTE VIETA

► **Bòlit, Centre d'Art Contemporani, Girona.** Plaça del Poure Rodó, 7-9 📅 **Fins al 7 de gener.** De dimarts a dissabte d'11 a 14 h i de 17 a 20.30 h. Diumenges i festius d'11 a 14 h.

■ *Irrepetible* reuneix un conjunt de peces realitzades els últims anys per Mayte Vieta al seu taller de Blanes. Les obres –explica Carme Sais, directora del Centre– són el resultat d'una recerca sobre la nostàlgia, tot resseguint temes personals i universals com són el sentit de la vida, la importància de la família, a infància i la memòria: «Es tracta d'escultures i fotografies amb excepció del conjunt fotogràfic Irrepetible que es va fer entre el 2014 i el 2016. En aquestes obres, la llum, el temps i l'espai són els trets unificadors d'una proposta artística que pretén establir una comunicació directa i empàtica amb les persones a qui s'adreça». **E. CAMPS**

L'ARCADA

ge de Gironell, és clar. Amb tot, l'artista de Beuda defuig deliberadament els referents «cultes» i opta, en canvi, per pouar en l'inabastable guirigall de la cultura visual popular les imatges que li serviran de matèria primera. D'això es tracta: són només «matèria primera» perquè l'artista les extirpa del seu ecosistema origi-

nal per trasplantar-les al seu particular viver (on cultiva obres); són excedents visuals d'un univers on la banalitat és l'escorça sota la que s'oculta el drama humà. El repte, en darrera instància, és clar: deixar-se seduir per l'aspecte cosmètic de la pintura o acceptar que, en el fons, ens trobem davant de miralls.